

Svajonų
ROMANAI

AVENIU

Aleksas turi galią...

KATE
HEWITT

#3 Demaskuok

Knygute.lt

Kate Hewitt

DEMASKUOK

Trijų knygų serija
"Penktasis Aveniu"
Trečia knyga

Versta iš Kate Hewitt Expose Me, 2014

© Kate Hewitt, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2016

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0092-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

#1

Limuzinui sustojus prie šaligatvio ties Septyni-
niasdešimt antrosios gatvės ir Vakarinio bulva-
ro sankryža, Aleksas Diasas palinko pirmyn.
Įspūdingas aukštas pastatas tamsintais stiklais
dvelkė prabanga ir buvo būtent tokia vieta,
kurioje jis įsivaizdavo gyvenant Čelsę Maksvel.

Aleksas nusišypsojo ir spustelėjęs garsiakal-
bio mygtuką tarė vairuotojui:

- Kelias minutes palauksime.
- Gerai, pone.

Jis pažiūrėjo į laikrodį ir nuo smokingo ran-
kovės nubraukė nematomą pūkelį. Dvidešimt
penkios minutės po septintos. Vakarėlis prasi-
dės po penkių minučių, bet, be abejonės, Čel-
sė Maksvel madingai pavėluos. Vadinasi, ir jis,
nes ketino ją ten nuvežti.

Žiemiškoje tamsoje spindėjo Manhatano ži-
buriai ir žmonės, nuleidę galvas prieš geliantį
vėją, skubėjo plačiais Vakarinio bulvaro šaligat-
viais. Buvo vasario pradžia ir Niujorką
kaustė ledinis šaltis, kurį galėjo sušvelninti tik
iškritęs sniegas.

Toks atšiaurus oras patiko Aleksui. Šiandien

buvo seniai laukto ir gerokai pavėluoto keršto Džeisonui Trefenui pradžia. Juk sakoma, kad kerštas – tai patiekalas, kurį reikia valgyti atšaldytą, tad Džeisonas galės pasimėgauti kiek-vienu lediniu jo kąsniu.

Šiam tikslui įgyvendinti Aleksui reikėjo Čelsės Maksvel ir jos vedamos televizijos laidos.

Dvidešimt septynios po septintos. Gal Čelsė nusprendė nevykti į vakarėlį? Nekantraudamas Aleksas atsiduso. Šio vakaro šventė buvo skirta jos viršininko, Maiklo Agnelio, gimtadieniui. Sklido kalbos, kad, norėdama tapti populiariausios dieninės pokalbių laidos vedėja, Čelsė permiegojo su juo. Todėl galima buvo manyti, kad į vakarėlį ji važiuos.

Dvidešimt devynios po septintos. Aleksas pasimuistė sėdynėje mėgindamas numalšinti susierzinimą. *Kurgi ji?*

Pagaliau tamsinto stiklo durys atsivėrė ir į ledinę naktį išėjo Čelsė, susisupusi į ilgą ir elegantišką dramblio kaulo spalvos kažmyro paltą. Kaštoniniai plaukai buvo įmantriai susęgti, ilgi deimantiniai auskarai spindėjo ties žandikauliais. Aleksas pastebėjo, kaip jos žvilgsnis nukrypo į limuziną ir kaip veidą perkreipė susierzinimas dėl to, kad vairuotojas neišlipo atidaryti durų. Ji pamanė, kad Alekso

limuzinas yra jos, nors iš tikrųjų josios dar nė nebuvo atvažiavęs.

Nes jis paskambino ir atšaukė jį.

Alekso lūpas iškreipė grobuoniška šypsena ir nuspaudęs mygtuką jis atidarė langą. Šalto oro gūsis pašiaušė jo plaukus, kol Čelsė artėjo prie limuzino, ryžtinga ir pasitikinti savimi.

- Panele Maksvel?

Sustojusi ji prisimerkė, o Aleksas pasilenkė, kad geriau jį matytų.

- Aleksas Diasas, - prisistatė jis, nors Čelsė turėjo jį pažinti. Jie buvo susitikę tik keletą kartų su žiniasklaida susijusiuose renginiuose, bet didžioji šioje srityje dirbančių žmonių dalis jį pažinojo, be to, Čelsė buvo panaši į žmogų, gerai įsimenantį veidus. - Jei teisingai spėju, abu keliaujame ten pat?

- Priklauso nuo to, kur keliaujate. - Jos balsas buvo žemas ir kimus, gundantis, bet sąmoningai atšiaurus, akys vis dar primerktos. Vėsda ma pokalbių laidą ant rožinio veliūro sofos Čelsė Maksvel būdavo plačiai atsimerkusi ir katiniškai meili. Realiame gyvenime atrodė griežtesnė ir kandesnė, bet, kaip teisingai spėjo Aleksas, būdama kvaila ir naivi ji nebūtų pasiekusi tokių karjeros aukštumų.

- Į Maiklo Agnelio keturiasdešimtmečio vakarėlį, - tarė jis, bet Čelsė vis dar stovėjo palenkusi galvą ir laukė.

Paprastai Aleksas nesilankydavo tokiuose renginiuose. Jis neturėjo nei laiko, nei kantrybės beprasmėms intrigoms ir paskaloms, kurios buvo neatsiejamoms nuo tokių renginių. Bet jam reikėjo pasikalbėti su Čelse ir išsiaiškinti, ką ji žino. O tada pasinaudoti ja, tiksliau, jos laida.

Jis atidarė limuzino duris ir dar vienas ledinio vėjo gūsis prispaudė Čelsės paltą prie ilgų ir lieknų jos kojų.

- Ar galiu pasiūlyti pavėžėti?

Ji abejojo, ir Aleksas laukė, užlietas adrenalino ir nekantrumo, nors atrodė visiškai ramus. Jis nepagalvojo apie tai, ką darys, jei ji atsisakys. Niekada negalvojo apie pralaimėjimą.

- Ačiū, - galiausiai tarė Čelsė ir įlipusi į limuziną atsisėdo šalia jo. Aleksas šiek tiek pasiūlo, bet jų šlaunys vis tiek lietėsi, ir jis pajuto brangių ir subtilių kvėpalų dvelksmą.

Limuzinui pajudėjus Aleksas ištiesė ranką ant sėdynės atlošo ir Čelsė gudriai šypsodamasi atsisuko.

- Kodėl pavogei mano limuziną?

Jos balse jis pajuto šelmišką gaidelę ir nu-
stebo. Nori pafirtuoti? Puiku. Jam tinka šis
žaidimas. Jis pakėlė antakį ir taip pat nusišyp-
sojo.

- Ar aš panašus į žmogų, galintį taip pasielg-
ti?

Čelsė demonstratyviai nužvelgė jį nuo gal-
vos iki kojų, tyčia užtrukdama ties tam tikro-
mis vietomis. Alekso kūnas sureagavo į iššūkį,
kirkšnys įsitempė, papildvę užliejo karštis. Toks
įžūlus apžiūrinėjimas jam pasirodė neapsako-
mai erotiškas.

- Drįsčiau teigti, kad taip.

Aleksas šmaikščiai palenkė galvą.

- Kokia įtari.

- Argi šiame versle ne visi tokie esame? -
Čelsės tonas tapo rimtesnis ir ji įsmeigė į jį
griežtą žvilgsnį. - Neverta apsimetinėti. Ko no-
rite?

Aleksas nusišypsojo ir vėl pakėlė antakį.

- Kodėl nusprendėte, kad kažko noriu?

- Gimiau ne vakar, pone Diasai.

- Vadinkite mane Aleksu.

- Su malonumu. - Ji gundančiai šypsojosi, bet
akys buvo atšiaurios. Ir, beje, nuostabios. Pil-
kai žalios, apsuptos tankių, tamsių blakstie-

nų. – Taigi, Aleksai, – tarė Čelsė beveik murkdama. – Šiam vakarui buvau užsisakiusi limuziną, bet jame radau tave, siūlantį mane pavėžėti. Nejaugi tai sutapimas? – jos antakiai pakilo išduodami nepasitikėjimą, o lūpas papuošė šmaikšti šypsena. Šios moters lūpos irgi buvo įspūdingos, pripažino Aleksas. Putlios ir sodrios, net suspaustos. – Nemanau.

Jis vos susilaikė nenusišypsojęs, nors Čelsės Maksvel sugebėjimas beveik kiaurai matyti jo užmačias turėjo išgąsdinti arba bent jau suerzinti. Nebus taip paprasta, kaip tikėjosi. Bet jam patiko iššūkiai. Aleksas ketino viešai sužlugdyti Džeisoną Trefeną, nepaisant, kiek tai kainuos ir kas už tai mokės. O planas tai padaryti tiesioginės transliacijos metu darė kerštą dar saldesniu.

Jis atsirėmė ir abejingai patraukė pečiais.

– Na, gerai, jūs teisi. Iš tiesų kai ko noriu, panele Maksvel.

Kol kas ji nepasiūlė vadinti ją tiesiog Čelse. Prisimerkusi laukė, o lūpose žaidė silpna ir rūsti šypsena.

– Kiek laiko dirbate *AMI*¹ kanale? – paklausė

¹ American Media Industries (angl.) – Amerikos ži-

Aleksas.

Jos veide trumpam blykstelėjo nuostaba, bet jis spėjo tai pastebėti. Čelsė Maksvel puikiai slėpė emocijas. Tai, be abejo, televizijos nuopelnas.

- Dešimt metų.

- O kiek laiko vedate *Pokalbius su Čelse*?

- Beveik ketverius. - Ji palenkė galvą vis dar pakėlusį vieną dailų antakį. - Kodėl to klausiate?

- Man domina jūsų laida.

Ji nė nemirktelėjo.

- Nesate panašus į žmogų, popietėmis mėgstantį stebėti, kaip įžymybės atskleidžia savo paslaptis, bet visi turime trūkumų.

Aleksas meiliai nusišypsojo mėgaudamasis netikėtu jos sąmojingumu. Buvo įpratęs prie pataikaujančių žmonių, todėl pasikeitimas buvo stebinančiai malonus.

- Tai populiariausia dieninė televizijos laida, - tarė jis ir jos šypsena išsiplėtė.

- Žinau.

- Manęs nedomina pati laida, - šiek tiek paty-

niasklaidos sektorius. (Čia ir toliau - vert. past.).

lėjęs tęsė Aleksas. Turėjo būti atsargus ir nuspręsti, kiek gali atskleisti Čelsei. Neketino suteikti daugiau informacijos, nei būtina – bent jau kol nežinos, kaip ji į ją reaguos. – Mane domina interviu, kurį kovo mėnesį darysite su Džeisonu Trefenu.

– Tikrai? – ji sukryžiuo kojas, ir pilkas paltas šiek tiek prasiskleidė, atidengdamas dailią įdegusią koją. Aleksas pajuto netikėtą geismą, bet tuoj pat negailestingai jį užgniaužė, nes neketino komplikuoti situacijos įpainiodamas seksą. Nebent to pareikalautų tikslas.

– Tikrai, – atsakė jis.

Čelsė palenkė galvą ir vėl lėtai nužvelgė jį, ir kirkšnyse Aleksas vėl pajuto karštį. Gal sukomplikuoti situaciją nebūtų taip ir blogai. Kartais seksas būdavo priemonė tikslui pasiekti, o su Čelse ši priemonė būtų labai maloni. Aleksas susimąstė, kokia ji būtų lovoje: pašėlusiai ir nesuvaržyta ar šalta ir susivaldžiusi? Įtarė, kad antrasis variantas, bet labai norėjo pamatyti, kaip jos ryžtingumas susilpnėja ir abejingumą pakeičia aistra.

– Ar bandai kažką pasiūlyti? – gundančiai paklausė Čelsė su neslepama erzinančia potekste, flirtuodama visu kūnu. Ar būtent tam Maik-

las Agnelis nepajėgė atsispirti? Aleksas jį puikiai suprato.

Ant sėdynės ištiesta ranka įsitempė ir pirštų galiukais palietęs jos petį jis pajuto vėsu ir švelnų kašmyrą.

- Ne, tik sakau, kad mane tai domina.

- Patyrėte nemažai nepatogumų vien dėl smalsumo, pone Diasai. - Ji nusišypsojo ir nežymiai papurtė galvą, auskarai sutviskėjo. Nors elgėsi draugiškai ir flirtavo, Aleksas žinojo, kad šios moters taip paprastai neapkvailinsi.

Kaip ir jo.

- Laukti limuzine nėra labai didelis nepatogumas, - atsakė jis, ir Čelsė atsisuko, jos akys suspindo, o veidą vis dar puošė šypsena, ir jis nežinojo, ar nori ją pabučiuoti, ar nutrinti nuo veido. Jį erzino ir intrigavo tai, kaip stipriai ji pasitikėjo savimi ir nė truputėlio nesutriko.

Aleksas tikėjosi bent šiek tiek meilikavimo ir dėkingumo. Jam nepatiko, kai žmonės pataikaudavo, bet tikėjosi, kad Čelsė nedelsdama užkibs ant jauko - galimybės dirbti *Diaso naujųjų kanale*. Bet pabendravęs su ja suprato, kad Čelsė Maksvel taip lengvai neužkimba.

Išskyrus Maiklo Agnelio atvejį. Bet Aleksas

nebuvo už jį prastesnis.

- Esu sudariusi sutartį su *AMI* ateinantiems trejiems metams, - tarė ji ir jis linktelėjo.

- Žinau.

- Tada?

Aleksas pažvelgė pro langą. Jie artėjo prie Kolumbo žiedo ir po kelių minučių atvyks į vakarėlį, kur Čelsė pradings įtakingų Maiklo Agnelio draugų rate.

- Pakalbėkime apie tai per vakarienę.

Ji kimiai nusijuokė.

- Maniau, nėra apie ką kalbėti.

- Nežaisk su manimi, Čelse, - rūsčiai tarė

Aleksas ir pažiūrėjo jai į akis, bet, vietoj laukiamo pykčio, susierzinimo ar bent jau apgailėstavimo, tamsių jos akių gilumoje išvydo aistrą, kuri jį sukrėtė.

Vos jų žvilgsniams susitikus tai pradingo, bet jis vis dar jautė poveikį ir suprato, kad sustandėjo.

Aleksą apėmė nenumaldomas noras paglostyti jos ilgą dailią koją, pakišti ranką po švelniais sidabro spalvos suknelės sluoksniais ir sužinoti, ką ji ten slepia. Atrodė, kad Čelsė irgi to nori.

Įdomu. Komplikuota, bet įdomu. Gal Aleksui

nė nereikės apsimetinėti, kad ketina pasiūlyti jai darbą savo kanale. Gal užteks parodyti, kad nori jos savo lovoje. Ir tada tai, kas komplikuota, taps labai paprasta.

- Manai, kad žaidžiu? - paklausė Čelsė neįžvelgiama veido išraiška. - Juk tai tu slepiesi limuzine tarsi koks Džeimsas Bondas. - Ji pauptė galvą ir meiliai nusijuokė. - Kai būsi pasiruošęs kalbėtis atvirai, Diasai, aš išklausysiu. - Jos šypsena išplatėjo ir ji dar kartą nužvelgė Aleksą nuo galvos iki kojų, šiek tiek užtrukdama ties iškilumu kelnėse. - Gal.

Aleksas vos nenusikeikė. Jautėsi kaip susijaudinęs paauglys, nesugebantis susivaldyti, ir situacijos absurdiškumas jį siutino. Nuo kada netenka kontrolės šalia moters?

Limuzinas sustojo prie *Mandarino* viešbučio. Priėjęs durininkas atidarė duris ir Čelsė pamojė jam.

- Ačiū, kad pavežei, - tarė ji ir dingo.

Aleksas atsirėmė, įniršęs ir įsitempęs, galvoje sukosi jų pokalbio nuotrupos. Čelsė Maksvel pasirodė esanti rimtesnis iššūkis, nei tikėjosi.

Galbūt reikės sužaisti kitaip, nei numatė....